

Sygn. akt II K 2/16/P

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2016r.

Sąd Rejonowy dla Krakowa-Podgórze w Krakowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Fronc

Protokolant: prot. Kinga Adach

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Kraków- Podgórze:

Krystyny Nowak – Imielskiej

po rozpoznaniu w dniu 17.02.2016r.

sprawy: ***P. B. (1)***, s. F. i K. z d. P., ur. (...) w K.,

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 23 czerwca 2015 r. w Krakowie prowadził w ruchu lądowym samochód marki M. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości 3,41-3,51 promila, będąc uprzednio prawomocnie skazany przez Sąd Rejonowy dla Krakowa – Podgórze w Krakowie sygn. II K 324/12/P za przestępstwo z art. 178 § 1 k.k.,

tj. o przestępstwo z art. 178a § 4 k.k.

II. w dniu 23 czerwca 2015 r. w Krakowie prowadził pojazd mechaniczny marki M. (...) o nr rej. (...) na drodze publicznej, nie stosując się do decyzji Prezydenta Miasta Krakowa Km.08.5430.5.465.2012 z dnia 30.07.2012r. o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami silnikowymi kategorii BC,

tj. o przestępstwo z art. 180a k.k.

I. oskarżonego P. B. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt I wnioskiem Prokuratora stanowiącego występki z art. 178a § 4 k.k. i za to na mocy tego przepisu przy zastosowaniu art. 37a k.k. wymierza mu karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) zł;

II. na mocy art. 42 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 37a k.k. orzeka środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;

III. na mocy art. 43a § 2 k.k. orzeka świadczenie pieniężne w kwocie 10 000 (dziesięć tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

IV. oskarżonego P. B. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt II wnioskiem Prokuratora stanowiącego występki z art. 180a k.k. i za to na mocy tego przepisu wymierza mu karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) zł;

V. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. biorąc za podstawę orzeczone jednostkowe kary grzywny orzeka karę łączną grzywny w wymiarze 200 (dwieście) stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) zł;

VI. na mocy art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, tj. zatrzymania w dniu 23.06.2015 roku;

VII. na zasadzie art. 230 § 2 k.p.k. zwraca właścicielowi (...) przy ul. (...) w K. dowód rzeczowy w postaci płyty DVD opisanej w wykazie dowodów rzeczowych nr (...), k. 75, pod poz. V, przechowywaną w aktach sprawy k. 72;

VIII. na zasadzie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego w części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, tj. zasądza częściowe wydatki w wysokości 70 (siedemdziesiąt) złotych, zwalniając od obowiązku pokrycia opłat od wymierzonej kary.

Sygn. akt II K 2/16/P

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa – Podgórze w Krakowie,

Wydział II Karny z dnia 17 lutego 2016 r.

W oparciu o zebrany w toku postępowania materiał dowodowy, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 czerwca 2015 r. R. I. zostawił swój pojazd marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wraz z kluczykami w zakładzie blacharskim na ul. (...) w K. należącym do P. B. (1) w celu naprawy korodującego nadkola.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego P. B. (1) k. 75, 101

notatka urzędowa k. 11, 101

protokół oględzin pojazdu k. 12-13, 101

W dniu 23 czerwca 2015 r. wieczorem P. B. (1) znajdował się w swoim warsztacie i naprawiał samochód. W tym czasie spożywał alkohol w postaci piwa o marki T. (...). Do godz. 19:00 wypił ok. 2-3 piwa. Z uwagi na to, że skończyły mu się papierosy postanowił pojechać samochodem marki M. (...), pozostawionym mu do naprawy przez R. I., na pobliską stację benzynową, aby dokonać potrzebnych zakupów. Około godz. 21:00 przyjechał samochodem marki M. (...) na (...) znajdującą się przy ul. (...). Następnie wszedł do budynku stacji, aby zrobić zakupy. Wówczas zauważył go jeden z pracowników ww. stacji odnosząc wrażenie, że P. B. (1) jest nietrzeźwy.

Dowód: zeznania świadka B. G. k. 21, 101

wyjaśnienia oskarżonego P. B. (1) k. 75, 101

W tym czasie, w okolicy, służbę pełnili funkcjonariusze Policji w osobach: M. K., A. W. i D. R.. Około godz. 20:50 na ul. (...) podjęli interwencję wobec mężczyzny, który kierując pojazdem rozmawiał przez telefon komórkowy. Wraz z ww. osobą zjechali na ww. (...) przy ul. (...), gdzie dokonali kontroli drogowej ww. mężczyzny.

Dowód: zeznania świadka B. G. k. 21, 101

zeznania świadka D. R. k. 14, 101

notatka urzędowa k. 1, 101

Chwilę potem do ww. funkcjonariuszy Policji podszedł pracownik stacji benzynowej podając, iż podejrzewa, że P. B. (1) dokonujący właśnie zakupów na ww. stacji, a który wcześniej przyjechał na nią samochodem, znajduje się pod wpływem alkoholu. Po chwili funkcjonariusze Policji zauważyli wychodzącego P. B. (1) z budynku stacji, który niósł jedną puszkę piwa.

Dowód: zeznania świadka D. R. k. 14, 101

zeznania świadka M. K. k. 19, 101

zeznania świadka B. G. k. 21, 101

zeznania świadka P. B. (2) k. 28, 101

wyjaśnienia oskarżonego P. B. (1) k. 75, 101

notatka urzędowa k. 1, 101

P. B. (1) wsiadł do samochodu, włączył silnik i ruszył w kierunku wyjazdu ze stacji. W samochodzie nie było żadnych innych osób poza P. B. (1). Wówczas podeszli do niego funkcjonariusze Policji tj. A. W. oraz D. R.. D. R. zatrzymał ww. pojazd pokazując P. B. (1) miejsce, w którym ma się zatrzymać. W tym czasie A. W. znajdował się po drugiej stronie ww. pojazdu na wysokości przedniego prawego koła. P. B. (1) zatrzymał się i opuścił szybę od strony kierowcy. D. R. zapytał go, czy spożywał alkohol, na co P. B. (1) odpowiedział bełkotliwą mową, że wraca z pracy i nic nie pił. Funkcjonariusze Policji wyraźnie wyczuli od P. B. (1) woń alkoholu w wydychanym powietrzu. P. B. (1) znajdował się wówczas pod wpływem alkoholu mając ok. 3,41-351 promila alkoholu we krwi lub odpowiednio ok. 1,62-1,67 mg/l w wydychanym powietrzu. D. R. nakazał P. B. (1) wyłączyć samochód i wyciągnąć kluczyki ze stacyjki, jednakże P. B. (1) w tym momencie gwałtownie ruszył. D. R. odepchnął się od karoserii samochodu odskakując od niego i w ten sposób uniknął najechania przez ww. samochód, natomiast P. B. (1) odjechał ze stacji w kierunku swojego domu. Dojechawszy na miejsce, zaparkował pojazd na swojej posesji, wszedł do domu i położył się spać.

Dowód: zeznania świadka D. R. k. 14, 101

zeznania świadka M. K. k. 19, 101

zeznania świadka B. G. k. 21, 101

opinia (...) Towarzystwa (...) w sprawie ustalenia stopnia nietrzeźwości oskarżonego k. 60-68, 101

częściowe wyjaśnienia oskarżonego P. B. (1) k. 75, 101

notatka urzędowa k. 1, 101

Funkcjonariusze Policji podjęli pościg za P. B. (1), jednakże z uwagi na to, że ich pojazd służbowy zaparkowany był w przeciwnym kierunku do pojazdu, którym poruszał się P. B. (1), jak również z uwagi na warunki atmosferyczne, stracili uciekającego P. B. (1) z pola widzenia. Udali się więc na (...), gdzie na podstawie monitoringu ustalili właściciela ww. pojazdu tj. R. I.. R. I. oświadczył jednak, iż swój pojazd zostawił w dniu wcześniejszym w zakładzie blacharskim znajdującym się przy ul. (...). W związku z powyższym funkcjonariusze Policji udali się na wskazane miejsce, ujawniając tam ww. pojazd. Na miejscu zastali E. B. – żonę P. B. (1), która powiedziała im, że mąż jest w domu pod wpływem alkoholu i śpi. Funkcjonariusze Policji wylegitymowali P. B. (1), a następnie zatrzymali i przewieźli do Komisariatu Policji VI w K. w celu przeprowadzania badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu.

Dowód: zeznania świadka D. R. k. 14, 101

zeznania świadka M. K. k. 19, 101

wyjaśnienia oskarżonego P. B. (1) k. 75, 101

notatka urzędowa k. 1-2, 10, 11, 101

protokół zatrzymania osoby k. 3, 101

Pomiar pierwszego przeprowadzonego badania stanu trzeźwości P. B. (1) o godz. 23:43 wyniósł 1,48 mg/l, a drugiego wykonanego o godz. 00:12 – 1,28 mg/l.

Dowód: protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości k. 5, 101

Z dniem 30 lipca 2012 r. P. B. (1) zostały cofnięte uprawnienia do kierowania pojazdami silnikowymi kategorii B,C na okres do czasu wykonania badań lekarskich i psychologicznych stwierdzających brak przeciwwskazań zdrowotnych i psychologicznych do prowadzenia pojazdów silnikowych.

Dowód: decyzja Prezydenta Miasta K. z dnia 30.07.2012 r. k. 55, 101

wyjaśnienia oskarżonego P. B. (1) k. 75, 101

P. B. (1) był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, albowiem wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa – Podgórze w Krakowie z dnia 5 czerwca 2012 r. o sygn. akt II K 324/12/P został skazany za popełnienie przestępstwa z art. 178a § 1 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zostało warunkowo zawieszona na okres 3 lat próby, a nadto karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych po 20 zł każda. Jednocześnie Sąd orzekł wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 1 roku zaliczając na poczet tego środka okres zatrzymania prawa jazdy od 22 marca 2012 r.

Dowód: wyrok Sądu k. 88, 101

Oskarżony P. B. (1) słuchany w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do zarzucanych czynów wyjaśniając, że w dniu zdarzenia wszedł do samochodu marki M., który miał zostawiony w swoim warsztacie przez klienta i pojechał na (...) na ul. (...), albowiem skończyły mu się papierosy. Wcześniej wypił dwa lub trzy piwa marki T. (...). Skończył spożywać alkohol ok. godz. 19:00. Na stacji kupił papierosy i piwę. Następnie wszedł do samochodu i ruszył do domu, jednakże będąc jeszcze na stacji benzynowej został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji. Z uwagi na to, że miał cofnięte uprawnienia do kierowania pojazdami, a także z uwagi na to, że spożywał wcześniej alkohol wystraszył się konsekwencji i odjechał bez słowa. Pojechał bezpośrednio do domu, gdzie ok. 23 przyszedł do niego Policjanci. Wyraził żal wobec całego zdarzenia i złożył wniosek o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy oraz wymierzenie uzgodnionej z Prokuratorem kary.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego P. B. (1) k. 75, 101

Mając na względzie całokształt zgromadzonego i ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, Sąd przyznał wiarę w znacznej części wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonego, w szczególności jego przyznaniu się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Przyznanie się to bowiem nie budzi żadnych wątpliwości Sądu, a wyjaśnienia oskarżonego spójne są z pozostałym uznanym przez Sąd za wiarygodny materiałem dowodowy przedmiotowej sprawy, w szczególności z zeznaniami przesłuchanych w niniejszej sprawie świadków. Ponadto fakt, iż oskarżony prowadził będąc w stanie nietrzeźwości samochód został także ustalony na podstawie dokumentów nieosobowych, w tym protokołów poddania oskarżonego badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu oraz opinii (...) Towarzystwa (...). Również okoliczność, iż oskarżony poruszał się samochodem w stanie nietrzeźwości będąc uprzednio prawomocnie skazanym za przestępstwo z art. 178a § 1 kk ustalony został na podstawie zalegającego w aktach sprawy odpisu wyroku sądowego. To samo dotyczy okoliczności prowadzenia pojazdu wbrew zakazowi tj. wydanej wobec oskarżonego decyzji o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami silnikowymi kategorii BC.

Za mało wiarygodne, aczkolwiek niemające większego znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego w zakresie, w jakim podał, iż nie rozmawiał z funkcjonariuszami Policji, tylko odjechał „bez słowa”. Wyjaśnienia te bowiem przeczą zeznaniom świadków przesłuchanych w niniejszej sprawie – funkcjonariuszy Policji – których Sąd uznał za wiarygodnych, o czym dalej.

W przedmiotowej przesłuchano kilku świadków, a to: funkcjonariuszy Policji tj. D. R. (k. 14, 101) oraz M. K. (k. 19, 101), a nadto pracowników (...) tj. B. G. (k. 21, 101) oraz P. B. (2) (k. 28, 101). Zeznania wszystkich świadków Sąd uznał za wiarygodne w pełni. Zeznania te są bowiem spójne, logiczne, bezsprzeczne i wzajemnie się uzupełniające, a ponadto stanowią swobodne wypowiedzi, konsekwentne w ciągu całego toku prowadzonego procesu i znajdujące odzwierciedlenie w zebranych pozostałym wiarygodnym materiale dowodowym niniejszej sprawy. Sąd ponadto zwrócił uwagę na to, iż wszyscy ci świadkowie byli osobami zupełnie obcymi dla oskarżonego, niemającymi z nim wcześniej żadnego kontaktu, a tym bardziej konfliktów, czy zatargów, stąd też świadkowie ci w ocenie Sądu nie mieli żadnych podstaw do tego, aby podawać nieprawdę, czy też pewne okoliczności zdarzenia przedstawiać w świetle niekorzystnym dla oskarżonego.

Sąd zwrócił uwagę na to, iż wszyscy ci świadkowie zeznając przed organem ścigania wypowiadali się w sposób swobodny, spontaniczny, nie próbowali w żaden sposób ubarwiać zaobserwowanej rzeczywistości, o czym zresztą świadczy fakt, iż świadkowie w sposób bezpośredni i jasny przyznawali, iż nie pamiętają dodatkowych szczegółów całego zdarzenia np. tego, czy na stacji benzynowej byli jeszcze inni klienci, czy tylko sam oskarżony. Okoliczności te świadczą o tym, iż świadkowie nie próbowali w żaden sposób konfabulować zaistniałych wydarzeń, zeznając jedynie o tych zdarzeniach, które zapamiętali. Zeznania wszystkich świadków są jasne, pełne i rzeczowe, w konsekwencji Sąd na nich właśnie oparł ustalenia faktyczne niniejszej sprawy.

W przedmiotowej sprawie wydana została opinia (...) Towarzystwa (...) w sprawie ustalenia stopnia nietrzeźwości oskarżonego (k. 60-68) na podstawie której ustalono, iż przy założeniu, że faza eliminacji alkoholu wykryta w badaniach obejmowała również czas zdarzenia i po ucieczce z miejsca zdarzenia P. B. (1) nie spożywał dodatkowego alkoholu, można przypuszczać, że ok. godz. 20:43 mógł wykazywać we krwi ok. 3,41 – 3,51 promila alkoholu lub odpowiednio w powietrzu wydychanym ok. 1,62-1,67 mg/l.

Opinię tę Sąd podzielił, albowiem jest ona spójna, a ponadto prawidłowa pod względem wyprowadzonych wniosków, uwzględniająca wiedzę i doświadczenie życiowe osoby ją przeprowadzającej, a ponadto jako zupełna i rzetelna oraz korespondująca z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym zebrany w przedmiotowej sprawie, zasługuje na uwzględnienie.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się również na nieosobowych źródłach dowodowych w tym: protokole oględzin pojazdu (k. 12-13, 101), notatkach urzędowych (k. 1-2, 10, 11, 101), protokole zatrzymania osoby (k. 3, 101), protokole z przebiegu badania stanu trzeźwości (k. 5, 101), decyzji Prezydenta Miasta Krakowa z dnia 30.07.2012 r. (k. 55, 101), wyroku Sądu (k. 88, 101), albowiem znajdują one pokrycie w pozostałym wiarygodnym materiale dowodowym, zaś strony nie kwestionowały wiarygodności, ani prawdziwości niniejszych dokumentów.

Sąd zważył co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd uznał, iż oskarżony P. B. (1) wyczerpał swoim zachowaniem znamiona czynu określonego w art. 178a § 4 kk, albowiem w dniu 23 czerwca 2015 roku w K. prowadził w ruchu lądowym samochód marki M. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości 3,41-3,51 promila, będąc uprzednio prawomocnie skazany przez Sąd Rejonowy dla Krakowa – Podgórze w Krakowie sygn. II K 324/12/P za przestępstwo z art. 178a § 1 kk. Ponadto P. B. (1) wyczerpał swoim zachowaniem znamiona czynu określonego w art. 180a kk, albowiem w dniu 23 czerwca 2015 r. w K. prowadził pojazd mechaniczny marki M. (...) o nr rej. (...) na drodze publicznej, nie stosując się do decyzji Prezydenta Miasta K. KM.08.5430.5.465.2012 z dnia 30.07.2012 r. o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami silnikowymi kategorii BC.

Zgodnie z art. 178a § 4 kk odpowiedzialności karnej podlega sprawca czynu określonego w § 1 (a zatem osoba, która znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym), który był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub 355 § 2 popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił

się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo. Uzasadniając pod względem prawnym oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa określonego w art. 178a § 4 kk, odnieść należy się przede wszystkim do pojęcia stanu nietrzeźwości zdefiniowanego w art. 115 § 16 kk. Stan nietrzeźwości określa się jako zawartość alkoholu występującą we krwi i przekraczającą 0,5 promila albo prowadzącą do stężenia przekraczającego tę wartość, lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekraczającą 0,25 mg albo prowadzącą do stężenia przekraczającego tę wartość. Przechodząc do oceny pod względem prawnym materiału dowodowego, opisanego w pierwszej części uzasadnienia, należy wskazać, iż bezsprzecznie wskazuje on na to, że oskarżony P. B. (1) w dniu 23 czerwca 2015 r. prowadził samochód marki M. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości. Wyniki przeprowadzonego bowiem badania wobec oskarżonego znacznie przekraczały wartość, od której to mierzony jest stan nietrzeźwości (0,25 mg), a co więcej, przeprowadzona na potrzeby niniejszego postępowania opinia (...) Towarzystwa (...) wskazała, iż oskarżony w tym czasie znajdował się w stanie nietrzeźwości, którego pomiar wynosił 3,41-3,51 promila. Należy zatem zauważyć, iż minimalny próg przekroczony został ponad sześciokrotnie. Co więcej, z zeznań funkcjonariuszy Policji wynika, iż w czasie zatrzymania oskarżonego na stacji benzynowej, który siedział w samochodzie, miał on bełkotliwą mowę, a z jego ust wyczuwalna była woń alkoholu. Również świadek będący pracownikiem stacji benzynowej podał, iż zachowanie oskarżonego, w tym sposób poruszania się zwróciły jego uwagę, stąd też świadek miał podejrzenie, iż oskarżony znajduje się w stanie nietrzeźwości. Powyższej okoliczności nie zaprzeczył także sam oskarżony przyznając, iż w czasie zdarzenia znajdował się w stanie nietrzeźwości.

Ponadto z materiału dowodowego bezsprzecznie wynika, iż oskarżony, znajdując się w stanie nietrzeźwości, prowadził samochód marki M. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym. Został bowiem zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji w chwili, gdy chciał wyjechać ze (...) przy ul. (...) w K.. Jednocześnie materiał dowodowy wskazuje jednoznacznie, iż oskarżony dokonał ww. czynu będąc uprzednio prawomocnie skazanym za popełnienie przestępstwa z art. 178a § 1 kk, albowiem wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa – Podgórze w Krakowie z dnia 5 czerwca 2012 r. o sygn. akt II K 324/12/P został skazany za popełnienie przestępstwa z art. 178a § 1 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zostało warunkowo zawieszona na okres 3 lat próby, a nadto karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych po 20 zł każda. Jednocześnie Sąd orzekł wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 1 roku zaliczając na poczet tego środka okres zatrzymania prawa jazdy od 22 marca 2012 r. (k. 88).

Sąd zatem uznał, iż materiał dowodowy bezsprzecznie wskazuje, iż oskarżony wypełnił znamiona czynu określonego w art. 178a § 4 kk.

Sąd uznał także, iż oskarżony wypełnił znamiona czynu określonego w art. 180a kk. Zgodnie bowiem z przywołanym przepisem odpowiedzialności karnej podlega osoba, która na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu prowadzi pojazd mechaniczny, nie stosując się do decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono, iż wobec P. B. (1) z dniem 30 lipca 2012 r. wydana została decyzja Prezydenta Miasta Krakowa (k. 55) znak KM-08.5430.5.465.2012, na podstawie której cofnięto oskarżonemu uprawnienia do kierowania pojazdami silnikowymi kategorii B,C na okres do czasu wykonania badań lekarskich i psychologicznych stwierdzających brak przeciwwskazań zdrowotnych i psychologicznych do prowadzenia pojazdów silnikowych. Oskarżony wbrew tej decyzji prowadził samochód marki M. po drodze publicznej tj. ulicą (...) w K..

W związku z powyższym, należy stwierdzić, iż wszystkie znamiona typu czynu zabronionego określonego w art. 178a § 4 kk i art. 180a kk zostały spełnione, a nadto, iż w czasie popełnienia ww. czynu, oskarżony był poczytalny, a Sąd nie znalazł żadnych podstaw uzasadniających ewentualne wyłączenie jego winy.

Odniesienie do kary:

Uznając zatem, iż wina oskarżonego P. B. (1) nie budzi żadnych wątpliwości, Sąd wymierzył mu za pierwszy czyn przy zastosowaniu art. 37a kk karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę

10 zł, a za drugi czyn karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych określając wysokość stawki dziennej na kwotę 10 zł. Biorąc za podstawę ww. jednostkowe kary grzywny Sąd orzekł wobec oskarżonego karę łączną grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł oraz zaliczając na poczet tej kary okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie tj. zatrzymania w dniu 23.06.2015 r.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu, osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych w stosunku do oskarżonego, jak również potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd zważył przy tym, aby wymiar kary nie przekroczył określonych granic ustawowych oraz stopnia winy oskarżonego.

Wymierzając oskarżonemu karę grzywny Sąd uznał, że powyższa kara jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego, jak i społecznej szkodliwości czynu. Warto podkreślić, iż przestępstwo z art. 178a § 4 kk nacechowane jest znacznym stopniem społecznej szkodliwości z uwagi na rodzaj i charakter chronionego dobra, jakim jest nie tylko bezpieczeństwo w komunikacji, ale znacznie bardziej zdrowie i życie ludzkie, zwłaszcza przy uwzględnieniu rozmiarów mogącej wystąpić szkody.

Orzeczona kara jest z jednej strony karą stosunkowo dotkliwą dla oskarżonego i winna zmusić go do wyciągnięcia konsekwencji z popełnionego czynu i zapobiec popełnianiu przestępstw w przyszłości. Nieuchronność kary i jej wymiar powinny zmusić oskarżonego do skutecznego powstrzymania się od podobnych zachowań w przyszłości i dobitnie uświadomić, iż obrona przez niego droga nie jest właściwą. Z drugiej strony orzeczona kara winna również spełniać swoje cele prewencji ogólnej i skutecznie odstraszać wszelkie inne potencjalne osoby, które zamierzają wystąpić na drogę sprzeczną z prawem. Dlatego też reakcja wymiaru sprawiedliwości na takie zachowania winna również być zdecydowana i adekwatna.

Z uwagi na to, iż oskarżony przyznał się do zarzucanych mu czynów i złożył wiarygodne, szczegółowe wyjaśnienia wskazujące na okoliczności niniejszej sprawy, a nadto wyraził żal za swoje zachowanie, Sąd przy wymierzaniu kary zastosował art. 37a kk i zamiast kary pozbawienia wolności wymierzył oskarżonemu karę grzywny zwracając uwagę na możliwości finansowe i osobiste oskarżonego.

Wobec oskarżonego Sąd orzekł również obligatoryjny środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Zgodnie bowiem z art. 42 § 3 kk Sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio w razie popełnienia przestępstwa określonego w art. 178a § 4 kk. Zachowanie oskarżonego ewidentnie wskazuje, iż zagraża on bezpieczeństwu ruchu w komunikacji. Zważyć przy tym należy, iż badanie przeprowadzone wobec oskarżonego na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu wykazało, iż znajdował on się w stanie nietrzeźwości ponad sześciokrotnie przewyższającym minimalny próg (0,25 mg/l). Oskarżony jest osobą dorosłą, a zatem należy przyjąć, iż posiada również zdolność do przewidzenia konsekwencji swojego postępowania. Osoba, która nie przestrzega reguł i zasad poruszania się w ruchu drogowym, winna zostać wykluczona z możliwości uczestniczenia w ruchu.

Bezmyślna i lekceważąca normy poprawnego zachowania postawa oskarżonego wykazała, iż P. B. (1) nie zasługuje na łagodniejsze potraktowanie. Jego postawa, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie, naruszające przepisy karnoprawne wskazują, iż orzeczenie środka karnego w niższym okresie byłoby niewystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.

Sąd uznał za słuszne i zasadne orzeczenie również wobec oskarżonego świadczenia pieniężnego w kwocie 10.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Orzeczenie powyższego świadczenia pieniężnego jest obligatoryjne wobec sprawcy skazanego za przestępstwo z art. 178a § 4 kk, a finansowa dolegliwość zdaniem Sądu zmusi oskarżonego do zastanowienia się nad dotychczasowym postępowaniem i stylem życia.

Z uwagi na rodzaj orzeczonej kary, a także stan majątkowy i finansowy oskarżonego niepozwalający na uiszczenie przez niego pełnych kosztów sądowych bez uszczerbku dla siebie, Sąd zwolnił go w części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa

kosztów sądowych, zasądzając jedynie częściowe wydatki w wysokości 70 zł i zwalniając od obowiązku pokrycia opłat od wymierzonej kary.